

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๐๕/๒๕๕๙

ศาลจังหวัดอุบลราชธานี

ศาลปกครองอุบลราชธานี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีที่โจทก์ซึ่งเป็นเอกชนยื่นฟ้องวัด ที่ ๑ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี ที่ ๒ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ที่ ๓ กรมที่ดิน ที่ ๔ จำเลย อ้างว่า จำเลยที่ ๑ นำที่ดินของโจทก์ทั้งแปลงไปขออนุญาตที่ดิน และจำเลยที่ ๒ ดำเนินการออกโฉนดเลขที่ ๙๔๘๕ ให้แก่จำเลยที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้พิพากษาหรือมีคำสั่งว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ห้ามจำเลยที่ ๑ และบริวารเข้าเกี่ยวข้อง กับให้จำเลยที่ ๑ ไปขอเพิกถอนโฉนดและให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ร่วมกันเพิกถอนโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าว จำเลยทั้งสี่ให้การทำนองเดียวกันว่า การออกโฉนดที่ดินพิพาทได้ดำเนินการตามขั้นตอนและถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายครบถ้วนที่ดินพิพาทเป็นที่ธรณีสงฆ์ ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า แม้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้จะเนื่องมาจากการออกโฉนดที่ดินซึ่งโจทก์อ้างว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยออกทับที่ดินของโจทก์ แต่การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ เพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทตามคำขอของโจทก์ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินบางส่วนในโฉนดเลขที่ ๙๔๘๕ เป็นที่ดินของโจทก์หรือจำเลยที่ ๑ เป็นสำคัญ กรณีจึงเป็นคดีที่โจทก์ขอให้รับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินพิพาท อันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม